

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Židům 5:7-9 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany.

He was unsullied with corruption, a stranger to sin; yet He prayed, and that often with strong crying and tears. He prayed for His disciples and for Himself, thus identifying Himself with our needs, our weaknesses, and our failings, which are so common with humanity. He was a mighty petitioner, not possessing the passions of our human, fallen natures, but compassed with like infirmities, tempted in all points even as we are. Jesus endured agony which required help and support from His Father. 2T 508.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který sice nevlastní vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který je sužován podobnými slabostmi, ve všem pokoušen stejně jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

Christ is our example.... He came to earth that He might provide a way whereby we could find grace and strength to help in every time of need, by following His example in frequent, earnest prayer. 2T 509.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.1 Kristus je nám příkladem.... Přišel na zem, aby nám poskytl cestu, díky níž můžeme najít milost a sílu ku pomoci v každém potřebném okamžiku tím, že budeme následovat Jeho příklad v časté a upřímné modlitbě.

As the human was upon Him, He felt His need of strength from His Father. He had select places of prayer. He loved to hold communion with His Father in the solitude of the mountain. In this exercise His holy, human soul was strengthened for the duties and trials of the day. Our Saviour identifies Himself with our needs and weaknesses, in that He became a suppliant, a nightly petitioner, seeking from His Father fresh supplies of strength, to come forth invigorated and refreshed, braced for duty and trial. He is our example in all things. He is a brother in our infirmities, but not in possessing like passions. As the sinless One, His nature recoiled from evil. He endured struggles and torture of soul in a world of sin. His humanity made prayer a necessity and privilege. He required all the stronger divine support and comfort which His Father was ready to impart to Him, to Him who had, for the benefit of man, left the joys of heaven and chosen His home in a cold and thankless world. Christ found comfort and joy in communion with His Father. Here He could unburden His heart of the sorrows that were crushing Him. He was a man of sorrows and acquainted with grief. 2T 201.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Jak na Něm spočívalo lidství, cítil, že potřebuje sílu od svého Otce. Vybral si místa k modlitbě. Rád udržoval společenství se svým Otcem v horské samotě. Takto se Jeho svaté, lidské nitro posilovalo pro povinnosti a zkoušky, které přinášel den. Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích

hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhříšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou. Tomu, který pro dobro člověka opustil nebeské radosti a zvolil si domov v chladném a nevděčném světě, byl Jeho Otec připraven udělit všechnu tu mocnější božskou podporu a útěchu, kterou potřeboval. Kristus nacházel útěchu a radost ve společenství se svým Otcem. Zde mohl zbavit své srdce bolestí, které ho sužovaly. Byl mužem bolesti, který velmi dobře ví, co je to zármutek.

Marek 1:35 Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.

Žalm 5:2-4 (B21) ²Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! ³Vnímej mé volání, můj Králi a Bože – k tobě se modlím! ⁴Ráno, Hospodine, kéž můj hlas uslyšíš, ráno ti s nadějí své prosby předložím.

Christ was continually receiving from the Father that He might communicate to us. "The word which ye hear," He said, "is not Mine, but the Father's which sent Me." John 14:24. "The Son of man came not to be ministered unto, but to minister." Matthew 20:28. Not for Himself, but for others, He lived and thought and prayed. From hours spent with God He came forth morning by morning, to bring the light of heaven to men. Daily He received a fresh baptism of the Holy Spirit. In the early hours of the new day the Lord awakened Him from His slumbers, and His soul and His lips were anointed with grace, that He might impart to others. His words were given Him fresh from the heavenly courts, words that He might speak in season to the weary and oppressed. "The Lord God hath given Me," He said, "the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary: He wakeneth morning by morning, He wakeneth Mine ear to hear as the learned." Isaiah 50:4. COL 139.1

COL – Kristova podobenství 139.1 Kristus neustále čerpal od Otce, aby mohl dávat nám. **Jan 14,24** "Slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal." **Matouš 20,28 (B21)** "Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil." Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jej Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** "Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci." (srv. PM 68.2)

Christ's days were passed in ministering to the crowds that pressed upon Him, and in unveiling the treacherous sophistry of the rabbis, and this incessant labor often left Him so utterly wearied that His mother and brothers, and even His disciples, had feared that His life would be sacrificed. But as He returned from the hours of prayer that closed the toilsome day, they marked the look of peace upon His face. It was from hours spent with God that He came forth, morning by morning, to bring the light of heaven to men. ST January 29, 1902, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 29. ledna 1902, odst. 8 Ve dnech, kdy Kristus sloužil zástupům, které se na Něj tlačily, a kdy odhaloval zrádné výmysly rabínů, byl často natolik vyčerpaný, že se Jeho matka a bratři, ba dokonce i učedníci obávali, že Ho to bude stát život. Když se však vracel z hodin modliteb,

kteří uzavíraly náročný den, všimli si, že má ve tváři pokojný výraz. Právě z hodin strávených s Bohem každé ráno vycházel, aby lidem přinesl nebeské světlo.

It was not on the cross only that Christ sacrificed Himself for humanity. As He “went about doing good” (Acts 10:38), every day's experience was an outpouring of His life. In one way only could such a life be sustained. Jesus lived in dependence upon God and communion with Him. To the secret place of the Most High, under the shadow of the Almighty, men now and then repair; they abide for a season, and the result is manifest in noble deeds; then their faith fails, the communion is interrupted, and the lifework marred. But the life of Jesus was a life of constant trust, sustained by continual communion; and His service for heaven and earth was without failure or faltering. Ed 80.3

Ed – Výchova 80.3 Kristus se neobětoval pro lidi jen na kříži. Když [“procházel zemí, činil dobře” \(Skutky 10,38\)](#), každý den se vzdával svého života. Takový život byl pro Ježíše možný pouze díky závislosti na Bohu a společenství s Ním. Když se lidé na čas uchýlí do úkrytu Nejvyššího, je možné vidět výsledky v jejich šlechetných skutcích. Pak ale jejich víra zeslábné, spojení s Bohem je přerušeno a životní dílo se pokazí. Ježíšův život však byl životem trvalé důvěry a byl udržován neustálým společenstvím s Bohem. Právě proto při své službě nebesům i zemi neselhal ani neochaboval. (srv. Vy 49.3-4)

As a man He supplicated the throne of God, till His humanity was charged with a heavenly current that connected humanity with divinity. Receiving life from God, He imparted life to men. Ed 80.4

Ed – Výchova 80.4 Pán Ježíš se jako člověk v modlitbě obracel k Božímu trůnu, až Jeho lidský život naplnila nebeská síla, která spojuje lidství s božstvím. Přijímal život od Boha a předával jej lidem. (srv. Vy 49.5)

As the people looked upon Jesus, they saw a face in which divine compassion was blended with conscious power. He seemed to be surrounded with an atmosphere of spiritual life. While His manners were gentle and unassuming, He impressed men with a sense of power that was hidden, yet could not be wholly concealed. MH 51.3

MH – Život naplněný pokojem 51.3 Když lidé vzhlíželi k Ježíši, viděli tvář naplněnou opravdovým soucitem a rozhodností. Zdálo se, že je obklopen atmosférou duchovního života. Přestože bylo Jeho chování laskavé a skromné, vzbuzoval v lidech pocit, že je v Ném síla, kterou nebylo možno zcela skrýt. (srv. ZNP 23.3)

It was from the Father that Christ constantly drew the power that enabled him to keep his life free from spot or stain of sin. It was this power that enabled him to resist temptation. RH July 4, 1912, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 4. července 1912, odst. 7 Od Otce Kristus neustále čerpal sílu, která Mu umožňovala zachovat si život bez poskvrny hříchem. Právě tato síla Mu umožňovala odolávat pokušením.

Matouš 14:23 (B21) [Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil.](#)

While the city was hushed in silence, and the disciples had returned to their homes to obtain refreshment in sleep, Jesus slept not. His divine pleadings were ascending to His Father from the Mount of Olives that His disciples might be kept from the evil influences which they would daily encounter in the world, and that His own soul might be strengthened and braced for the duties and trials of the coming day. All night, while His followers were sleeping, was their divine Teacher praying. The dew and frost of night fell upon His head bowed in prayer. His example is left for His followers. 2T 508.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.1 Když se město ponořilo do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby se občerstvili spánkem, Ježíš spát nešel. Z Olivové hory k Otci stoupaly Jeho božské prosby za to, aby byli učedníci uchráněni zlých vlivů, s nimiž se ve světě budou denně setkávat, a aby Jeho vlastní nitro bylo posíleno a povzbuzeno pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího dne. Zatímco Jeho následovníci spali, Jejich božský Učitel se celou noc modlil. Noční rosa a chlad padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Svým následovníkům zanechal svůj příklad.